

Sin sjöf får man just ej wara flen då det gälder,
 Och far min war just ej bland de blöta han eller.
 Då stormen hwen så det blåste genom krogen,
 Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

Men blåste stormen så skummet yrde fring bogen,
 Och vågen plöjdes liksom fåra för plogen:
 Då tog han snuggan och helt förnöjder till sinnes,
 Han satt och talte rätt mången strof som jag minnes

En sjömanspojke bör wara qwick uppå vågen,
 Som en aborr och som en sparf upp i lågen,
 Qwick och snarmånd ty annars går han och wankar,
 En redlös skuta förutan roder och ankar.

Sin egen kraft bör man ta ombord uppå skutan,
 Skrif ej på hjelp då du kan dig hjälpa förutan,
 War jemt beredd till att möta döden och domen
 Ty båda komma helt oförtänkta som bommen.

War oförfärad se faran stint uti synen,
 Då hafwets herre drar barskt ihop ögonbrynen.
 Vit ej på andra ty huru enkel och lumpen,
 Är ej den skutan som jemt skall lättas med pumpen.

Så talte gubben och detta war bland det sista,
 Hans lefnads ankar ehuru starkt måste brista,
 Af döden låt han sig in i hamnen bogsera,
 Och skutan fick jag i arf af honom med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
 Och fränstuf att weta hut och sedan manöwerera,
 Och såkert är att jag än i dag des förutan,
 Unnu ej warit min egen herre på skutan.

Kaffe-Wisan,

jemte

en ny och wacker

Sjömans-Sång.

Uppsä, E. S. Lindroth, 1848.

Kaffe-Wisan.

Mel. När månen wandrar ic.

Of allt det goda, som man förtär,
Bland alla jordiska drycker,
Ju kaffetåren den bästa är;
Den skingar människans nycker;
Den styrker kroppen, den lifwar själen,
Den kånns från hiesan, ja — ned i hålen!

När hösten kommer med blåst och snö,
Och våren börjar sin wåta:
Då blir till lönnet man kårk och stö,
Man blott will sofwa och tråta:
Ja, man är rustig i hela kroppen,
Men då finns helsan i kaffetoppen!

När frun sin älskade man har mist,
Och sitter ensam med gällden;
Hon bittert sörjer sin dubbla brist,
Men sätter pannan på elden,
Och när den flarnar, hon lemnar bären,
Och hemtar styrka i — kaffetåren!

När färsta nyheter mände ta's
Från stadens hundrade kanter:

Man på ett litet bonnett kalas
Ser sina wänner och tanter; —
Wid kaffebordet man gör sitt bästa
Med fantiserande om sin nästa!

Den ena dricker sin tår på bit,
En annan älskar att doppa:
Parlerar derwid med sådan flit
Att man bör öronen proppa,
Som trumman bullrar i frigsreveljen,
Så bullra tungorna i konseljen!

Förutan kaffe — o, gudadryck!
Hwad wore menskliga lifwet?
Allt nytt, som ännu ej finns i tryck,
I pannans botten står skrifwit;
Ty se'n man utdruckit sista slumpen,
Stå lifwets gåtor i kaffesumpen!

En Siömans-Wisa.

Salig far minnhan war en skeppare han han,
Han war besitta den arelbredaste man man.
Han gie i tröja och kalsskinshandskar han hade,
Och ganska ofta han wid mitt öra dem lade.
Jag war då pojke och lättmatros uppå skutan,
Utkik på toppen liksom pågopp i kajutan:
Jag sof på däck och ankartåget war foijen,
Och socken täcket och husmudgård ankarbojen.